

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nrs. 06/45371 en 06/59120 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 juli 2007 in
het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 januari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 14 november 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juli 2007, verzonden op 26 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l.

2.2. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft een ieder recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.3. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat aan de motivering van een ongewenstverklaring hogere eisen moeten worden gesteld naarmate tussen het moment van de strafrechtelijke veroordeling en het besluit tot ongewenstverklaring meer tijd is verstreken. In dat verband betoogt hij dat in

wet- en regelgeving geen termijn aan de uitoefening van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring is gesteld. Gelet daarop is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, evenmin van belang dat een mogelijke ongewenstverklaring nimmer ter sprake is gebracht, aldus de staatssecretaris.

2.3.1. Niet in geschil is dat de vreemdeling op 24 januari 2000 door het gerechtshof 's-Gravenhage is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden ter zake van overtreding van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Opiumwet.

2.3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 juli 2007 in zaak nr. 200701709/1; www.raadvanstate.nl) kan tijdsverloop sinds een misdrijf op zichzelf niet met zich brengen dat de ongewenstverklaring voor onrechtmatig moet worden gehouden. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat naarmate meer tijd is verstreken sinds het tijdstip waarop een strafrechtelijke veroordeling onherroepelijk is geworden, hogere eisen aan de motivering van een ongewenstverklaring moeten worden gesteld. Derhalve is de rechtbank ten onrechte ingegaan op de vraag of de minister gedurende de door de vreemdeling na zijn strafrechtelijke veroordeling gevolgde verblijfsrechtelijke procedure op de mogelijkheid van een ongewenstverklaring heeft gewezen. De rechtbank heeft evenzeer ten onrechte overwogen dat de vreemdeling, nu de minister niet op die mogelijkheid heeft gewezen, er geen rekening meer mee behoefde te houden dat hij na al die tijd alsnog ongewenst zou worden verklaard.

Deze grief treft doel.

2.4. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank heeft miskend dat in het bestreden besluit voldoende is gemotiveerd waarom een inbreuk op het familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is gerechtvaardigd door te overwegen dat hij in de belangenafweging een aantal criteria uit het -arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (arrest van 2 augustus 2001, AB 2001/341; hierna het EHRM) onvoldoende heeft betrokken, namelijk het tijdsverloop sedert het plegen van het misdrijf en de gedragingen van de vreemdeling sinds die tijd en de duur van het verblijf in het gastland.

2.4.1. De vreemdeling heeft in de periode van 15 december 1986 tot 9 augustus 1995 rechtmatig verblijf gehad op grond van een verblijfsvergunning. Vanaf 9 augustus 1995 heeft de vreemdeling geen verblijf meer op grond van een verblijfsvergunning, omdat met ingang van die datum een hem verleende vergunning tot vestiging is ingetrokken, vanwege het verplaatsen van zijn hoofdverblijf. Op zijn aanvraag van 7 september 1997 is hem geen vergunning verleend.

2.4.2. De minister heeft in het besluit van 20 januari 2006, dat door het besluit van 14 november 2006 is gehandhaafd, het algemeen belang, dat is gediend met de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, afgewogen tegen het persoonlijke belang van de vreemdeling bij familie- en gezinsleven hier te lande en daarbij aan het belang

van de openbare orde doorslaggevend gewicht toegekend. In dat verband is de minister ingegaan op de afzonderlijke in het hiervoor genoemde arrest van het EHRM geformuleerde zogenoemde guiding principles en heeft deze in hun onderlinge samenhang gezien. Met betrekking tot de guiding principles die naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende in de beoordeling zijn betrokken heeft de minister overwogen dat de vreemdeling aan de periode dat hij zonder verblijfsvergunning in Nederland zou hebben verbleven geen rechten kan ontlenen en dat de omstandigheid dat de vreemdeling sedert zijn strafrechtelijke veroordeling geen strafbare feiten meer heeft gepleegd aan de zwaarte van het misdrijf niets afdoet.

In het in bezwaar gehandhaafde besluit is de minister, anders dan de rechtbank heeft overwogen, wel op de desbetreffende guiding principles ingegaan, maar heeft hij in de belangenafweging een groter belang gehecht aan de bescherming van de openbare orde. De rechtbank is, door aan de twee hiervoor genoemde guiding principles een doorslaggevend belang te hechten, er aan voorbij gegaan dat zij had dienen te toetsen of de door de minister gemaakte belangenafweging in rechte houdbaar is.

Deze grief treft eveneens doel.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 14 november 2006 van de minister gelet op de hierboven over de door de minister gemaakte belangenafweging gegeven overwegingen, alsnog ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 juli 2007 in zaak nr. 06/59120;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

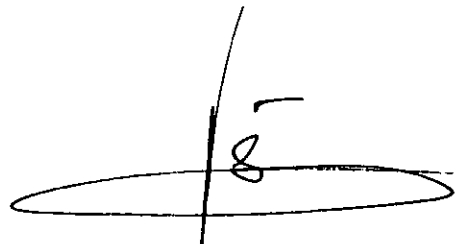
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 januari 2008

307.

Verzonden: 23 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

17

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 45371

AWB 06 / 59120

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 18 juli 2007

in de zaak van:

geboren op van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. A. Neermawatie Nandoe, advocaat te Wassenaar,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

Ten aanzien van het beroep met het nummer AWB 06 / 45371

- 1.1 Eiser heeft op 8 september 1997 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het doel 'verblijf bij echtgenote'. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 15 maart 2002 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 18 maart 2002 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 28 januari 2004 ongegrond verklaard, na eiser te hebben gehoord op 4 november 2003. Eiser heeft tegen dit besluit op 23 februari 2004 beroep ingesteld.
- 1.2 Bij schrijven van 17 mei 2005 heeft verweerder het besluit op bezwaar ingetrokken. Eiser heeft op 24 mei 2005 het beroep ingetrokken. Verweerder heeft eiser opnieuw gehoord naar aanleiding van zijn bezwaarschrift op 18 augustus 2005. Bij besluit van 20 januari 2006 heeft verweerder het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Eiser heeft hiertegen op 10 februari 2006 beroep ingesteld. Daarnaast heeft eiser op dezelfde datum een verzoek om voorlopige voorziening ingediend.
- 1.3 Bij uitspraak van 13 april 2006 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats het verzoek om voorlopige voorziening toegewezen. Bij schrijven van 4 mei 2006 heeft verweerder het besluit op bezwaar ingetrokken. Bij uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 20 juli 2006 het beroep gegrond verklaard en verweerder opgedragen binnen zes weken een besluit op bezwaar te nemen.

- 1.4 Bij besluit van 31 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift opnieuw ongegrond verklaard. Eiser heeft hiertegen op 18 september 2006 beroep ingesteld. Daarnaast heeft eiser op dezelfde datum een verzoek om voorlopige voorziening ingediend. Dit verzoek is bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 26 oktober 2006 toegewezen.

Ten aanzien van het beroep met het nummer AWB 06 / 59120

- 1.5 Bij besluit van 20 januari 2006 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard. Eiser heeft hiertegen op 20 februari 2006 bezwaar gemaakt. Daarnaast heeft eiser op dezelfde datum een verzoek om voorlopige voorziening ingediend. Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 1 maart 2006 is dit verzoek toegewezen. Bij besluit van 14 november 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Eiser heeft op 1 december 2006 beroep ingesteld tegen dit besluit.

Ten aanzien van beide beroepen

- 1.6 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 28 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

Ten aanzien van het beroep met het nummer AWB 06 / 59120

- 2.2 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij in Nederland geen verblijfsrecht heeft als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, dan wel l, Vw en hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
- 2.3 In hoofdstuk B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is als toelichting op artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw het volgende opgenomen. Het gaat hier om vreemdelingen die niet rechtmatig op grond van een verblijfsvergunning, noch op basis van het gemeenschapsrecht, de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat of het Associatiebesluit 1/80 van de Associatierraad EEG-Turkije hier te lande bevinden. In dit hoofdstuk is voorts bepaald dat artikel 67, eerste lid, onder c, Vw, onder meer ziet op het geval waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel tenminste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden.
- 2.4 Ingevolge artikel 3:4, eerste lid, Awb weegt het bestuursorgaan de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen af, voor zover niet uit een wettelijk voorschrift of uit de aard van de uit te oefenen bevoegdheid een beperking voortvloeit. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat de voor één of meer belanghebbenden nadelige gevolgen van

een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

- 2.5 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Eiser is op 6 december 1985 Nederland ingereisd. Op 15 december 1986 is hij in het bezit gesteld van een verblijfstatus op grond van artikel 10, tweede lid, Vw oud. Op 8 februari 1991 is eiser in het bezit gesteld van een vergunning tot vestiging. Nadat hij zijn hoofdverblijf buiten Nederland had verplaatst, is deze vergunning bij besluit van 9 augustus 1995 ingetrokken. Eiser heeft tegen dit besluit geen rechtsmiddelen aangewend. Bij vonnis van 24 januari 2000 is eiser veroordeeld voor overtreding van artikel 2, eerste lid, aan hef en onder C, Opiumwet, meermalen gepleegd, tot een gevangenisstraf van 30 maanden.
- 2.6 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, op het volgende standpunt gesteld. Eiser is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw kan eiser ongewenst worden verklaard. Verweerder ziet geen aanleiding om onder toepassing van artikel 4:84 Awb gebruik te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. Gelet op de aard en ernst van het door eiser gepleegde misdrijf dient eiser te worden beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde. Opiumdelicten worden internationaal en nationaal als zeer ernstig gezien. Het enkele feit dat geruime tijd is verstreken sinds de veroordeling leidt er niet toe dat eiser niet ongewenst kan worden verklaard. Eiser is nooit meegedeeld dat hij niet meer ongewenst zal worden verklaard. Eiser heeft er dan ook niet op mogen vertrouwen dat hij niet meer ongewenst zal worden verklaard. Eiser valt niet onder de werking van Besluit 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie (hierna: Besluit 1/80). Indien eiser al rechten zou hebben opgebouwd, zijn deze inmiddels verloren gegaan. Eiser kan niet als zelfstandige een beroep doen op Besluit 1/80. Het besluit is niet in strijd met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Getoetst is aan de door het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) in diens arrest in de zaak (case C-5473/00) van 2 november 2001 neergelegde 'guiding principles'. Aan het algemeen belang kan doorslaggevend gewicht worden toegekend.
- 2.7 Eiser heeft hiertegen in beroep het volgende aangevoerd. Nu verweerder heeft onderzocht of eiser rechten kan ontlenen aan Besluit 1/80, heeft verweerder hiermee erkend dat er in ieder geval geen sprake is van eerste toelating. Eiser kan wel rechten ontlenen aan Besluit 1/80. Daarnaast is het besluit op onzorgvuldige en onjuiste wijze genomen en is het in strijd met artikel 8 EVRM.
- De rechtbank oordeelt als volgt.
- 2.8 Gelet op de hierboven weergegeven regelgeving en feiten was verweerder bevoegd eiser tot ongewenst vreemdeling te verklaren.
- 2.9 Voor zover eiser met zijn beroep op Besluit 1/80 heeft beoogd te bestrijden dat verweerder hiertoe bevoegd was, oordeelt de rechtbank als volgt.
- 2.10 Ingevolge artikel 6 van Besluit 1/80 heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort onder meer na een jaar legale arbeid in die

Zaaknummer:

AWB 06 / 45371

AWB 06 / 59120

4

Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever, indien deze werkgelegenheid heeft. Eiser heeft niet aangetoond dat hij, voorafgaande aan zijn aanvraag om een verblijfsvergunning op 8 september 1997, als Turks werknemer tot de legale arbeidsmarkt heeft behoord. Eisers stelling dat hij op grond van de in 1985 verleende verblijfsvergunning voor verblijf bij zijn echtgenote thans rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder 1, Vw heeft, volgt de rechtbank niet. Immers, eisers vergunning tot vestiging is bij besluit van 9 augustus 1995 ingetrokken, omdat hij zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst. Eiser heeft hiertegen geen rechtsmiddelen aangewend. Voor zover eiser derhalve al rechten had opgebouwd, zijn deze inmiddels verloren gegaan. Eiser kan derhalve aan Besluit 1/80 geen rechten ontleen. Dat verweerder onderzoek heeft verricht naar het bestaan van eventuele rechten die eiser aan Besluit 1/80 zou kunnen ontleen, leidt niet tot de conclusie dat verweerder hiermee heeft erkend dat er in casu geen sprake is van eerste toelating. Immers, verweerder heeft hiermee slechts uitvoering gegeven aan de door de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats in diens uitspraak van 1 maart 2006 neergelegde opdracht.

- 2.11 Vervolgens is de vraag of verweerder, gelet op de betrokken belangen, van zijn bevoegdheid om eiser ongewenst te verklaren gebruik heeft kunnen maken. Bij de ongewenstverklaring dient een zorgvuldige afweging plaats te vinden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang, dat wordt gediend met bescherming van de openbare orde. Naarmate er meer tijd is verstreken tussen de strafrechtelijke veroordeling en het nemen van het besluit tot ongewenstverklaring worden er hogere eisen gesteld aan de motivering van dat besluit.
- 2.12 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in dit geval onder afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit tot ongewenstverklaring kunnen komen. Hierbij is het volgende van belang.
- 2.13 Aan verweerder moet worden nagegeven dat in het algemeen gezegd kan worden dat aan het belang van de Nederlandse Staat, dat gediend is met de bescherming van de openbare orde, een groter gewicht toekomt dan aan het persoonlijk belang van de vreemdeling, dat gediend is met het achterwege blijven van zijn ongewenstverklaring. Dit gewicht zal nog toenemen naarmate de ernst van de inbreuk op de openbare orde groter is.
- 2.14 De rechtbank constateert dat er tussen het tijdstip waarop eiser is veroordeeld en het moment waarop hij ongewenst is verklaard een periode van bijna zes jaar is verstreken. Verweerders gemachtigde ter zitting heeft voor dit tijdsverloop geen verklaring kunnen geven. Wel is ter zitting vastgesteld dat de ongewenstverklaring van eiser heeft plaatsgevonden nadat zijn beroep in cassatie in de strafzaak was afgewezen. Nu ingevolge het beleid van verweerder als neergelegd in hoofdstuk B1/2.2.4.4 Vc, het voor de ongewenstverklaring niet vereist is dat een vonnis in de strafzaak onherroepelijk is geworden, vormt de omstandigheid dat verweerder mogelijk het cassatieberoep heeft willen afwachten geen afdoende verklaring voor het tijdsverloop in deze procedure.
- 2.15 Aan het enkele tijdsverloop heeft verweerder op zichzelf geen doorslaggevende betekenis hoeven toe te kennen. Wel geldt dat naarmate de tijd sinds de strafrechtelijke veroordeling verstrijkt het belang van de Nederlandse Staat bij de ongewenstverklaring minder groot wordt. Immers, indien verweerder van oordeel is

Zaaknummer:

AWB 06 / 45371

AWB 06 / 59120

5

dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, is het in het kader van een geloofwaardig openbare orde-beleid van groot belang dat de besluitvorming op dit punt op voortvarende wijze tot stand komt. Het laten verstrijken van bijna zes jaren tussen de veroordeling van eiser en het uitbrengen van een besluit tot ongewenstverklaring verdraagt zich hier dan ook niet mee.

Daar komt bij dat eiser in de periode van zes jaar, namelijk op 4 november 2003 en op 18 augustus 2005, door een ambtelijke commissie van verweerder is gehoord naar aanleiding van zijn bezwaarschrift in zijn verblijfsprocedure en er op 28 januari 2004 een besluit in zijn verblijfsprocedure is genomen, zonder dat een mogelijke ongewenstverklaring ooit ter sprake is gekomen, terwijl de veroordeling van eiser dateert van 2000. In het besluit in primo in de verblijfsprocedure van 15 maart 2002 wordt hiervan nota bene melding gemaakt en nog heeft het bijna 4 jaar geduurd voordat het besluit tot ongewenstverklaring is genomen. Eiser hoefde er dan ook geen rekening mee te houden dat hij na al die tijd alsnog ongewenst zou worden verklaard, temeer nu eiser zich na zijn veroordeling niet (opnieuw) schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de openbare orde.

- 2.16 Gelet op het vorenstaande kan het bestreden besluit geen standhouden.
- 2.17 Maar ook op andere grond komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.
- 2.18 Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- 2.19 Niet in geschil is dat tussen eiser en zijn kinderen sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Voorts brengt de ongewenstverklaring mee, dat eiser zijn familie- en gezinsleven op geen enkele wijze (meer) in Nederland zal kunnen uitoefenen voor de periode van de ongewenstverklaring. Bij de beoordeling van de vraag of deze inbreuk op het familie- of gezinsleven is gerechtvaardigd op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM, dient een redelijke afweging gemaakt te worden tussen het belang van verweerder bij bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid en het belang van eiser bij uitoefening van zijn familie- of gezinsleven. Bij deze belangenafweging moet aan de zijde van eiser onder meer in aanmerking worden genomen de aard en de ernst van het door eiser gepleegde misdrijf, de verstreken tijd sinds het plegen van het misdrijf en het gedrag van eiser sinds het plegen van het misdrijf, de vraag of er ernstige belemmeringen bestaan om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen, of sprake is van een actueel en urgent belang bij de bescherming van het familie- en gezinsleven en de duur van legaal verblijf van eiser in Nederland.
- 2.20 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd weergegeven waarom de inbreuk op het familie- of gezinsleven in het onderhavige geval gerechtvaardigd is. Verweerder had bij de belangenafweging, gelet op het arrest van het EHRM in de zaak (C-473/00) van 2 november 2001 onder meer moeten betrekken het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van eiser

Zaaknummer:

AWB 06 / 45371

AWB 06 / 59120

6

gedurende die tijd. De overweging van verweerder dat eiser weliswaar geen strafbare feiten meer heeft gepleegd sedert zijn veroordeling, maar dat daarmee de zwaarte van het door hem gepleegde misdrijf niet verminderd is, is in dit kader volstrekt onvoldoende.

Daarnaast is niet gebleken dat verweerder de duur van het (legale) verblijf van eiser in Nederland in aanmerking heeft genomen. Ten onrechte heeft verweerder hierbij alleen belang gehecht aan de periode sinds eisers eerste inreis, 6 december 1985, tot en met de datum waarop zijn vergunning tot vestiging is ingetrokken, 9 augustus 1995. Immers, eiser heeft op 8 september 1997 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning, welke hij in Nederland mocht afwachten. Eerst op 31 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar in deze procedure ongegrond verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder ook deze periode in de belangenafweging moeten betrekken, nu eiser gedurende deze periode verblijf in Nederland had op basis van artikel 8, aanhef en onder f en h, Vw. Verweerders argument dat eiser volgens vaste jurisprudentie geen rechten zou kunnen ontleenen aan verblijf hier te lande zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel volgt de rechtbank dan ook niet. Voorts is nog van belang dat de banden tussen eiser en zijn kinderen zijn ontstaan gedurende de periode dat eiser in het bezit was van een verblijfsvergunning voor verblijf in Nederland.

- 2.21 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.
- 2.22 De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.
- 2.23 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt en de Staat der Nederlanden als rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).
- 2.24 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb de Staat der Nederlanden aanwijzen als rechtspersoon die het betaalde griffierecht vergoedt.

Ten aanzien van het beroep met het nummer AWB 06 / 45371

- 2.25 De rechtbank toetst ambtshalve aan voorschriften van openbare orde. Een dergelijk voorschrift van openbare orde is de vraag of eiser ontvankelijk is in zijn beroep. Naar het oordeel van de rechtbank moet deze vraag in het onderhavige geval ontkennend worden beantwoord. Hiertoe is het volgende overwogen.
- 2.26 Eiser is bij besluit van 20 januari 2006 krachtens artikel 67, eerste lid, onder c, Vw ongewenst verklaard. Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van die wet geen rechtmatig verblijf hebben.
- 2.27 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) (onder meer in de uitspraak van 13 december 2004 in zaak no. 200408722/1, JV 2005/60), is het gevolg dat voormelde bepaling aldus aan de ongewenstverklaring verbindt dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang zij voortduurt. Bij een beroep van een vreemdeling tegen

Zaaknummer:

AWB 06 / 45371

AWB 06 / 59120

7

een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan heeft hij, zolang deze ongewenst is verklaard, derhalve geen belang, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan, in afwijking van artikel 8 van de Vw, immers geen rechtmatig verblijf hebben.

- 2.28 De ongewenstverklaring van eiser duurt op dit moment voort, ondanks dat het beroep gericht tegen het besluit van 14 november 2006 gegrond is verklaard. Het beroep van eiser tegen het besluit van 20 januari 2006 in zijn verblijfsprocedure kan derhalve niet leiden tot het ermee beoogde resultaat. Eiser heeft dan ook geen belang bij het door hem tegen het besluit van 20 januari 2006 ingestelde beroep. De rechtbank zal dit beroep om die reden niet-ontvankelijk verklaren. De aangevoerde beroepsgronden behoeven geen bespreking.
- 2.29 De rechtbank zal het beroep niet-ontvankelijk verklaren.
- 2.30 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Zaaknummer:

AWB 06 / 45371
AWB 06 / 59120

8

3. Beslissing

De rechtbank:

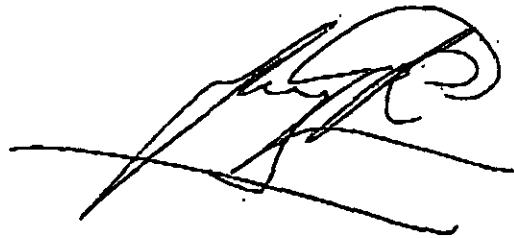
- 3.1 verklaart het beroep met nummer AWB 06 / 59120 gegrond ;
- 3.2 vernietigt het besluit van 14 november 2006;
- 3.3 draagt verweerder op een nieuw besluit op het bezwaarschrift van 20 februari 2006 te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- en wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon die de kosten aan eiser moet vergoeden;
- 3.5 wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon die het betaalde griffierecht ad € 141,- aan eiser vergoedt;
- 3.6 verklaart het beroep onder nummer AWB 06 / 45371 niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.C. Greeuw, voorzitter, en mrs. J.C.M. Swinkels en J.I. Vreese - Rood, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en op 18 juli 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van drs. S.R.N. Parlevliet, griffier.

De griffier is verhinderd te tekenen.

Afschrift verzonden op: 26 JULI 2007

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eenzijdig afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres:

Hofzichtpark
Bordewijkdaan 62
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 779 4901
Fax 070 779 5508

Proces	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. J.W.Th. Berg
Doorkiesnummer(s)	(070) 779 5458
Datum	23 augustus 2007
Ons kenmerk	9712.17.6059
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 4361-C 23 AUG 2007	
ZAAKNR. 200706053/110	
AAN:	V12
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 juli 2007, verzonden op 26 juli 2007, met kenmerk AWB 06/59120.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Hoogachtend,

mr. J.W.Th. Berg, gemachtigde

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 AUG 2007	
Zie:	
AAN:	
BEHANDELO: OD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. J.W.Th. Berg
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem
 van 18 juli 2007
 met kenmerk AWB 06/59120

Inzake:

met IND-kenmerk 9712.17.6059
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. A. Neermawatie Nandoe
 advocaat te Wassenaar

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
 Bordewijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. E. de Jong
 (070) 779 48 59

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 juli 2007, verzonden op 26 juli 2007, met kenmerk AWB 06/59120 (*productie I*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 14 november 2006 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd en de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

Aangaande de verblijfsprocedure

- 2.1 (hierna te noemen: verweerder) heeft op 8 september 1997 een aanvraag ingediend om een vergunning tot verblijf (oud) met als doel 'verblijf bij echtgenote'.
- 2.2 Bij besluit van 15 maart 2002 heeft de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna te noemen: de Minister) deze aanvraag, die met ingang van 1 april 2001 is aangemerkt als een aanvraag om een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen.
- 2.3 Verweerder heeft op 18 maart 2002 hiertegen bezwaar gemaakt.
- 2.4 Bij besluit van 28 januari 2004 heeft de Minister het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.5 Verweerder heeft tegen dit besluit op 23 februari 2004 beroep ingesteld.
- 2.6 Bij schrijven van 17 mei 2005 heeft de Minister het besluit van 28 januari 2004 ingetrokken.
- 2.7 Verweerder heeft op 24 mei 2005 het beroep ingetrokken.
- 2.8 Bij besluit van 20 januari 2006 heeft de Minister het bezwaar andermaal ongegrond verklaard.
- 2.9 Verweerder heeft hiertegen op 10 februari 2006 beroep ingesteld en op dezelfde datum een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.
- 2.10 Bij uitspraak van 13 april 2006 (AWB 06/7733) heeft de voorzieningenrechter het verzoek toegewezen.
- 2.11 Bij schrijven van 4 mei 2006 heeft de Minister het besluit van 20 januari 2006 ingetrokken.
- 2.12 Bij uitspraak van 20 juli 2006 (AWB 06/7732) heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard en de Minister opgedragen binnen zes weken een besluit op bezwaar te nemen.
- 2.13 Bij besluit van 31 augustus 2006 heeft de Minister het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.
- 2.14 Verweerder heeft tegen dit besluit op 18 september 2006 beroep ingesteld en een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend.
- 2.15 Bij uitspraak van 18 oktober 2006 (AWB 06/45373) heeft de voorzieningenrechter het verzoek toegewezen.
- 2.16 Bij uitspraak van 18 juli 2007 (AWB 06/45371) heeft de rechtbank het beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Aangaande de ongewensverklaring

- 2.17 Bij besluit van 20 januari 2006 heeft de Minister verweerder ongewens verklaard op grond van het bepaalde in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw.
- 2.18 Verweerder heeft op 20 februari 2006 hiertegen bezwaar gemaakt.

- 2.19 Verweerder heeft op 20 februari 2006 een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.
- 2.20 Bij mondelinge uitspraak van 1 maart 2006 (AWB 06/9237) heeft de voorzieningenrechter het verzoek toegewezen.
- 2.21 Bij besluit van 14 november 2006 heeft de Minister het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.22 Verweerder heeft op 1 december 2006 hiertegen beroep ingesteld.
- 2.23 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 14 november 2006 vernietigd en de Staatssecretaris opgedragen een nieuw besluit op het bezwaarschrift van 20 februari 2006 te nemen met inachtneming van hetgeen is overwogen in de uitspraak.

3. Grieven

- 3.1. De Staatssecretaris heeft 3 grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.11 van de bestreden uitspraak:

“(…). Naarmate er meer tijd is verstreken tussen de strafrechtelijke veroordeling en het nemen van het besluit tot ongewensverklaring worden er hogere eisen gesteld aan de motivering van dat besluit.”

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.12 van de bestreden uitspraak verder:

“Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in dit geval onder afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit tot ongewensverklaring kunnen komen (…).”

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.15 van de bestreden uitspraak voorts:

“(…) Wel geldt dat naarmate de tijd sinds de strafrechtelijke veroordeling verstrijkt het belang van de Nederlandse Staat bij de ongewensverklaring minder groot wordt. Immers, indien verweerder van oordeel is dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, is het in het kader van een geloofwaardig openbare orde-beleid van groot belang dat de besluitvorming op dit punt op voortvarende wijze tot stand komt. Het laten verstrijken van bij zes jaren tussen de veroordeling van eiser en het uitbrengen van een besluit tot ongewensverklaring verdraagt zich hier dan ook niet mee. (...) Elser hoefde er dan ook geen rekening mee te houden dat hij na al die tijd alsnog ongewens zou worden verklaard, temeer nu eiser zich na zijn veroordeling niet (opnieuw) schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de openbare orde.”

- 3.3 Rechtsoverweging 2.16 van de bestreden uitspraak berust mede op de hiervoor bestreden overwegingen. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief vitieert ook deze rechtsoverweging.

Grief 2**3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.20 van de bestreden uitspraak:**

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd weergegeven waarom de inbreuk op het familie- of gezinsleven in het onderhavige geval gerechtvaardigd is. Verweerder heeft bij de belangenafweging, geleid op het arrest van het EHRM in de zaak (C-473/00) van 2 november 2001 onder meer moeten betrekken het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van eiser gedurende die tijd. De overweging van verweerder dat eiser weliswaar geen strafbare feiten meer heeft gepleegd sedert zijn veroordeling, maar dat daarmee de zwaarte van het door hem gepleegde misdrijf niet verminderd is, is in dit kader volstrekt onvoldoende. Daarnaast is niet gebleken dat verweerder de duur van het (legale) verblijf van eiser in Nederland in aanmerking genomen. Ten onrechte heeft verweerder hierbij alleen belang gehecht aan de periode sinds eisers eerste inreis, 6 december 1985, tot en met de datum waarop zijn vergunning tot vestiging is ingetrokken, 9 augustus 1995. Immers, eiser heeft op 8 september 1997 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning, welke hij in Nederland mocht afwachten. Eerst op 31 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar in deze procedure ongegrond verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder ook deze periode in de belangenafweging moeten betrekken, nu eiser gedurende deze periode verblijf in Nederland had op basis van artikel 8, aanhef en onder f en h, Vw. Verweerders argument dat eiser volgens vaste jurisprudentie geen rechten zou kunnen ontlenen aan verblijf hier te lande zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfsdriel volgt de rechtbank dan ook niet. Voorts is nog van belang dat de banden tussen eiser en zijn kinderen zijn ontstaan gedurende de periode dat eiser in het bezit was van een verblijfsvergunning voor verblijf in Nederland."

3.4 De rechtsoverwegingen 2.17, 2.21 en 2.22 berusten mede op de hiervoor bestreden overwegingen. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief vult ook deze rechtsoverwegingen.**Grief 3****3.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.23 van de bestreden uitspraak:**

"De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt en de Staat der Nederlanden als rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1)."

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.24 van de bestreden uitspraak voorts:

"De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb de Staat der Nederlanden aanwijzen als rechtspersoon die het betaalde griffierecht vergoedt."

4. Toelichting op de grieven.

Aangaande de grief 1

- 4.1. Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.
- 4.2. In r.o. 2.11 formuleert de rechtbank de algemene regel dat aan de motivering van de ongewenstverklaring hogere eisen dienen te worden gesteld naarmate meer tijd is verstreken tussen het moment van de strafrechtelijke veroordeling en het besluit tot ongewenstverklaring. De rechtbank overweegt in r.o. 2.15 terecht dat de Staatssecretaris aan het enkele tijdsverloop op zichzelf geen doorslaggevende betekenis heeft hoeven toekennen. Echter, door vervolgens verder te overwegen dat het laten verstrijken van bijna zes jaren vanaf de strafrechtelijke veroordeling tot het uitbrengen van het besluit tot ongewenstverklaring zich niet verdraagt met het uitgangspunt dat het van groot belang is dat de besluitvorming voortvarend tot stand komt, stelt de rechtbank ten onrechte (impliciet) dat het tijdsverloop sinds het misdrijf op zichzelf met zich kan brengen dat de ongewenstverklaring voor onrechtmatig moet worden gehouden. Dat is niet juist. In wet- en regelgeving is neergelegd wanneer tot intrekking van een verblijfsvergunning en ongewenstverklaring kan worden overgegaan. Aan deze bevoegdheid van de Staatssecretaris is geen termijn gesteld. Het tijdsverloop sinds het misdrijf kan op zichzelf niet met zich brengen dat de ongewenstverklaring voor onrechtmatig moet worden gehouden. Voor het oordeel dat naarmate meer tijd is verstreken sinds het tijdstip waarop een strafrechtelijke veroordeling onherroepelijk is geworden, hogere eisen aan de motivering van een ongewenstverklaring moeten worden gesteld, bestaat dan ook geen grond.

Vgl

- AbRS 5 juli 2007, 200701709/1 (productie 2)

- 4.3. Ingevolge het ten tijde van het bestreden besluit in onderdeel B1/2.2.4.4. Vc neergelegde beleid worden ingeval van ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. De rechtbank overweegt in dit kader in de niet bestreden r.o. 2.13 terecht dat in het algemeen gezegd kan worden dat aan het belang van de Nederlandse Staat, dat gediend is met de bescherming van de openbare orde, een groter gewicht toekomt dan aan het persoonlijk belang van de vreemdeling, dat gediend is met het achterwege laten van de ongewenstverklaring. Afgezien van het tijdsverloop op zich heeft de rechtbank blijkens r.o. 2.15 in deze belangenafweging nog betrokken dat de Staatssecretaris gedurende de verblijfsprocedure van verweerder een mogelijke ongewenstverklaring nimmer ter sprake heeft gebracht en verweerder daar dan ook volgens de rechtbank geen rekening meer mee hoefde te houden, temeer nu van recidive geen sprake is geweest na zijn veroordeling. De Staatssecretaris is van oordeel dat, nu uit het onder 4.1 gestelde volgt dat aan het enkele tijdsverloop geen zelfstandige betekenis toekomt in de belangenafweging, niet valt in te zien dat hij, in aanmerking genomen de overige betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit tot ongewenstverklaring heeft kunnen komen.

- 4.4 De rechtbank heeft, gelet op het hierboven onder 4.2 en 4.3 gestelde ten onrechte te hoge eisen gesteld aan de motivering van het besluit tot ongewenstverklaring en aldus miskend dat in dat besluit voldoende gemotiveerd uiteengezet is waarom de Staatssecretaris tot dat besluit is gekomen.

Aangaande grief 2

- 4.5 De rechtbank oordeelt in de bestreden r.o. 2.20 dat de Staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd heeft weergegeven waarom de inbreuk op het familie- of gezinsleven in het onderhavige geval gerechtvaardigd is. De rechtbank stelt in dit kader dat de Staatssecretaris bij de belangenafweging een aantal criteria uit het arrest van het EHRM van 2 november 2001 onvoldoende heeft betrokken, meer specifiek de criteria *'het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van de betrokkene sinds die tijd'* en *'de duur van het verblijf in het gastland'*.

- 4.6 De Staatssecretaris wijst er allereerst op dat uit het bestreden besluit op bezwaar van 14 november 2006 duidelijk blijkt dat de overwegingen uit het besluit in primo van 20 januari 2006 in zijn geheel als herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd. Daarnaast is op pagina 5 van het bestreden besluit vermeld:

"Ten aanzien van het beroep op artikel 8 EVRM wordt, in aanvulling op de bestreden beschikking, nog het volgende overwogen."

- 4.7 De Staatssecretaris wijst er verder op dat in het besluit in primo in dit kader een uitgebreide belangenafweging is gemaakt, waarbij alle van toepassing zijnde 'guiding principles' zijn betrokken. Daarbij is bij het criterium *'het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van de betrokkene sinds die tijd'* door de Staatssecretaris aangegeven in welke periode verweerder het misdrijf (meermalen) heeft gepleegd en dat er sedert de veroordeling op 24 januari 2000 geen sprake is geweest van recidive. De stelling van de Staatssecretaris in het besluit van 14 november 2006 waar de rechtbank in r.o. 2.20 op doelt, te weten dat het gegeven dat verweerder sinds het begaan van het misdrijf geen strafbare feiten meer heeft gepleegd niet berekent dat daarmee de zwaarte van het misdrijf verminderd is, ziet niet specifiek op dit criterium. De Staatssecretaris heeft daarmee aangegeven dat aan een ander Boultif-criterium, te weten *'de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf'*, meer gewicht toekomt in de te maken belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM. Bij het criterium *'de duur van het verblijf in het gastland'* heeft de Staatssecretaris in het besluit in primo aangegeven sinds wanneer verweerder in Nederland verblijft en gedurende welke perioden hij in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning. De Staatssecretaris heeft bij dit criterium terecht geen betekenis toegekend aan de in r.o. 2.20 genoemde periode waarin verweerder rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, aanhef en onder f en h, Vw, had, omdat verweerder in die periode niet kon verwachten dat het verblijf bestendig zou zijn.
- 4.8 De rechtbank heeft, gelet op het onder 4.6 en 4.7 gestelde, miskend dat de Staatssecretaris in het bestreden besluit voldoende gemotiveerd heeft weergegeven waarom de inbreuk op het familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM gerechtvaardigd is.

Aangaande grief 3

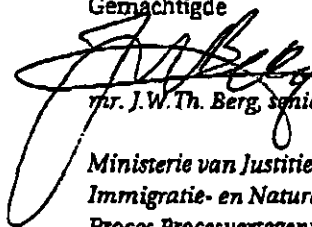
4.9 Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis en dient te worden beoordeeld in het licht van de voorgaande grieven.

5. Conclusie

De Staatssecretaris van Justitie concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 14 november 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 23 augustus 2007

Gemachtigde

Mr. J.W.Th. Berg, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 779 5458
telefax 070 779 5315